

Helen Mirren (*26 lipca 1945 w Chiswick)

Ta genialna aktorka z Chiswick

służące, czy królowe gra w mig,

im starsza tym lepsza,

wśród najpierwszych pierwsza,

czy tragedia, dramat, czy slapstick.

(ebs)

Helen Mirren - brytyjska aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna. Czterokrotnie nominowana do Oscara: za "Szaleństwo króla Jerzego", "Gosford Park", "Ostatnią stację" oraz "Królową" (za rolę w tym filmie zdobyła statuetkę). Jedna z najlepiej ubranych, najbardziej stylowych i - oczywiście - utalentowanych współczesnych aktorek.

<http://www.youtube.com/watch?v=ZunOOuJwY7E>

Urodziła się 26 lipca 1945 roku w Chiswick, Anglia, jako Elena Wasiljewna Mironowa, córka Angielki i rosyjskiego arystokraty, który przebywał w trakcie rewolucji październikowej w Anglii i zdecydował się pozostać w tym kraju.

Po studiach aktorskich w Londynie i Paryżu grała na scenie *National Youth Theatre*, a później w teatrze Petera Brooka i w *Royal Shakespeare Company*, gdzie stworzyła szereg postaci w dramatach Williama Szekspira. W 1968 zagrała Hermię w ekranizacji "Snu nocy letniej". Przez wiele lat łączyła pracę w teatrze z występami na ekranie. W latach 70. była aktorką kina młodych gniewnych: zagrała w "Dzikim Mesjaszu" (1972) Kena Russella i w "Szczęśliwym człowieku" (1973) Lindsaya Andersona, w którym wcieliła się w postać Patricii, rozpieszczonej dziewczyny z bogatego domu, która wiąże się ze środowiskiem muzyków rockowych. Do jej największych atutów krytycy zaliczali bogactwo środków wyrazu, ekspresję i niejednoznaczność.

Nie unikała produkcji komercyjnych (thriller "Długi Wielki Piątek" z 1980, czy komedia "Szatański plan doktora Fu Manchu" także z 1980) oraz uznanych za skandalizujące, jak "Kaligula" (1979) Tinto Brassy, czy "Kucharz, złodziej, jego żona i jej kochanek" (1989) Petera Greenawaya. Najważniejsze role stworzyła jednak w dramatach obyczajowych, głównie w "Calu" (1984) w roli doświadczonej włoskiej emigrantki, w której zakochuje się młody terrorysta, "Wybrzeżu Moskitów" (1986) Petera Weira i "Szaleństwie króla Jerzego" (1994), w którym zagrała żonę obłąkanego króla Jerzego III - pierwszą z trzech ról królowych brytyjskich. W latach 1991-2006 wcieliła się w rolę porucznik Jane Tennison w popularnym serialu telewizyjnym "Główny podejrzany". Za tę rolę została kilkakrotnie uhonorowana statuetkami Emmy i BAFTA.

Talent komediowy ujawniła w "Dziewczynach z kalendarza" (2003). Chętnie występuje również w ambitnych filmach telewizyjnych, jak "Pasja Ayn Rand" (1996), "Losing Chase" (1996), "Rzymska wiosna pani Stone" (2003), czy "Elżbieta I" (2006).

Jej ostatnie role filmowe charakteryzują się ascetyczną, zminimalizowaną formą, buduje postaci na drobnych gestach, spojrzeniu i tembrze głosu. W ten sposób stworzyła dwie najbardziej doceniane i chwalone kreacje: oschłej pani Wilson, służącej w "Gosford Park" (2001) Roberta Altmana i Elżbiety II w "Królowej" (2006) Stephena Frearsa.

5 grudnia 2003 roku otrzymała tytuł szlachecki.

W 1997 wzięła ślub z Taylorem Hackfordem.

Jest jedyną aktorką, która zagrała i Elżbietę I i Elżbietę II.

"Dobrej rady aktorom udzielił Marlon Brando, mówiąc: 'Nie przejmujcie się zbyt'no'. Nigdy nie mogłam tego zrozumieć, bo ja zawsze bardzo się przejmowałam i nadal się przejmuję. Ale jemu chodziło o to, żeby nie koncentrować się na myśleniu: czy mnie pokochają, czy będę dobra? Chuj z tym." (w wywiadzie do „Newsweeka”, nr 5/2007)

Ponadto jest laureatką BAFTA, trzech Nagród Emmy, trzech Złotych Globów, dwa razy otrzymała nagrodę aktorską na Festiwalu Filmowym w Cannes i raz na Festiwalu Filmowym w Wenecji.

<http://www.youtube.com/watch?v=2tio1kIV6ZA>

* * *

więcej zdjęć...